
[2005-17-RE](#)

CAUSA 2005-17-RE

Número de registre 247-2005. Recurs d'empara

AUTE DEL 6 DE JUNY DEL 2005

BOPA núm. 52, del 15 de juny del 2005

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 7 d'abril del 2005 per la representació processal del Sr. Antoni March Nares, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 20 de desembre del 2004, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció i del dret a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que l'admeti a tràmit, dicti sentència atorgant l'empara demanada, declari infringits els drets esmentats i anul·li la sentència objecte de recurs declarant "el dret a practicar la prova sol·licitada per aquesta part en el decurs de la causa administrativa núm. AD-0010-1/2004, retrotraient les actuacions dutes a terme en el marc del ressenyat procediment judicial fins al moment anterior a la Sentència de data 20 de desembre de 2004, per tal que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, prèvia pràctica de la prova de referència, dicti nova resolució prenent en consideració els resultats de la prova proposada per aquesta part en el decurs del calendat procediment judicial";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 2 de maig del 2005;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Ángel Aparicio Pérez;

Antecedents

Primer

El 14 de novembre del 2003, el Sr. Antoni March Nares va sol·licitar al Govern l'obertura d'un expedient d'homologació del seu títol d'odontòleg, expedit a la República Dominicana, i la subsegüent autorització per exercir aquesta professió al Principat.

El Govern va desestimar tàcitament aquesta sol·licitud.

Segon

El Sr. Antoni March Nares va presentar una demanda contra la desestimació tàcita del Govern davant la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que el 19 de maig del 2004, mitjançant sentència, va desestimar la seva demanda, perquè el demandant no acomplia les disposicions de l'article 1 del Decret del Consell General de l'11 de juliol de 1977, d'acord amb les quals a defecte de títol andorrà d'estudis especialitzats com també en absència de convalidació prevista en la legislació andorrana, es reconeixen els títols lliurats per Espanya o França, alhora que els diplomes convalidats pels esmentats països.

Tercer

El Sr. Antoni March Nares va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 20 de desembre del 2004, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va considerar que el Decret de l'11 de juliol de 1977 que regula les condicions d'exercici de professions liberals a Andorra no comporta cap restricció al dret al treball, establert a la Constitució i que, a més, el demandant no s'havia ajustat a les exigències previstes pel reglament espanyol i el seu diploma no havia estat homologat, per tant, no complia les condicions per exercir la professió liberal d'odontòleg al Principat. Per aquests motius, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va desestimar el recurs d'apel·lació esmentat i no va estimar l'obertura del procés incidental sol·licitat sobre la constitucionalitat del Decret de l'11 de juliol de 1977.

Quart

El 5 de gener del 2005, la representació processal del Sr. Antoni March Nares va presentar un incident de nul·litat d'actuacions, ja que va estimar que la denegació de la pràctica d'una prova documental, concretament l'aportació en l'expedient de l'homologació del títol d'altres professionals liberals, l'hauria situat en indefensió.

Cinquè

El 15 de març del 2005, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual reiterava que l'incident de nul·litat d'actuacions no es podia considerar com una tercera instància, afegia que "l'eventual homologació acordada a altres professions liberals no li confereix cap dret per obtenir ell mateix l'homologació del seu propi diploma lliurat per la Universitat de la República Dominicana" i, per tant, rebutjava l'incident de nul·litat esmentat.

Sisè

El 7 d'abril del 2005, la representació processal del Sr. Antoni March Nares va presentar un recurs d'empara contra la sentència del 20 de desembre del 2004 i contra l'aute del 15 de març del 2005 del Tribunal Superior de Justícia per considerar que s'havien vulnerat el dret a la jurisdicció i el dret a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit, aquesta part manifestava que la pràctica de la prova sol·licitada era totalment indispensable per a una correcta i deguda dilucidació del litigi, ja que el recurrent demanava al Govern el mateix tracte atorgat a altres professionals liberals en l'homologació dels seus títols. Així mateix, considera que la prova objecte de recurs és processalment pertinent, idònia i rellevant a

l'efecte de la resolució del procés, per tant, compleix amb els paràmetres i requisits establerts jurisprudencialment per aquest Tribunal per generar una indefensió material.

Altrament, aquesta part remarca que el Tribunal Superior de Justícia tampoc respecta el contingut i l'essència de l'article 6 de la Constitució quan considera que l'homologació acordada a altres professionals liberals no li confereix cap dret per obtenir l'homologació del seu propi diploma. El recurrent reitera que sense la pràctica de la prova sol·licitada no es pot acreditar el procediment d'homologació emprat pel Govern, el qual és el que ell demana.

Per acabar, sol·licita al Tribunal Constitucional que admeti el seu recurs a tràmit, dicti sentència atorgant l'empara demanada, declari infringits els drets esmentats i anul·li la sentència objecte de recurs declarant "el dret a practicar la prova sol·licitada per aquesta part en el decurs de la causa administrativa núm. AD-0010-1/2004, retrotraient les actuacions dutes a terme en el marc del ressenyat procediment judicial fins al moment anterior a la Sentència de data 20 de desembre de 2004, per tal que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, prèvia pràctica de la prova de referència, dicti nova resolució prenent en consideració els resultats de la prova proposada per aquesta part en el decurs del calendat procediment judicial."

Setè

El 2 de maig del 2005, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava que la demanda no podia prosperar, perquè el recurrent no havia obtingut la convalidació del seu títol per cap dels dos països contemplats en la normativa vigent i que l'aportació dels expedients d'homologació relatius a altres professionals liberals no aportava cap prova en relació amb el recurrent i per tant aquesta prova era totalment innecessària per a la resolució del plet.

El Ministeri Fiscal afegia que "La resolució recorreguda dóna per tant resposta raonada i ajustada a dret sobre la pretensió formulada per l'avui recurrent en empara, sense que la mateixa es pugui qualificar d'arbitrària, ni la desestimació del mitjà probatori li ha causat una efectiva indefensió."

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licitava la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2005-17-RE per manca de contingut constitucional en les pretensions formulades, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

Com acabem de relatar en els antecedents, la jurisdicció ordinària, en primera instància, en apel·lació i en la resolució de l'incident de nul·litat d'actuacions, va denegar la pretensió del demandant d'anul·lar, al seu torn, la denegació tàcita del Govern de la seva sol·licitud d'homologació, a efectes de l'exercici professional d'un títol universitari obtingut en un país estranger amb el qual no existeix conveni de convalidació de títols.

Pel que direm més endavant, cal advertir que encara que el Govern va denegar per silenci aquesta petició, això no va impedir que manifestés expressament les causes d'aquesta denegació, per tal com va comparèixer en les instàncies corresponents i va argumentar amb detall les raons de la seva actitud denegatòria. D'altra banda, les resolucions judicials successives també han exposat tot el quadre normatiu aplicable al cas i han fonamentat les raons en les quals basaven les seves decisions respectives. I, de manera congruent amb això, quan el recurrent invoca el dret a la jurisdicció i el dret al procés degut de l'article 10 de la Constitució, no impugna una falta de motivació o una arbitrietat o qualsevol altre supòsit de lesió, sinó que ho invoca perquè considera

que se li han vulnerat aquests drets en la faceta de garantir els seus mecanismes processals de defensa.

En aquest sentit, el demandant considera que la denegació per la jurisdicció de la pràctica d'una prova proposada li ha produït indefensió. Aquesta prova, la pràctica de la qual es va denegar tant en primera instància com en segona, consistia en requerir al Govern els expedients d'homologació dels títols d'una sèrie de ciutadans andorrans que es trobaven, en el seu moment, en la mateixa situació en la que es troba avui el recurrent. Segons el seu parer, la realització d'aquesta prova, que ell considera processalment pertinent, idònia en relació amb allò que es pretén i rellevant per a la decisió judicial, posaria de manifest que el Govern, en aplicació del principi d'igualtat constitucional, hauria d'atorgar-li el mateix tracte que als ciutadans esmentats, a qui estima, a més, que ha donat "un tracte preferent".

Així, es tracta de la presentació de dos elements concatenats per un mateix argument: es produeix indefensió perquè no s'admet una prova rellevant; és rellevant, ja que posaria de manifest que el Govern ha actuat en contra del principi d'igualtat; i, en conseqüència, la jurisdicció ordinària hauria d'haver atès la seva pretensió.

Davant d'això, s'ha de realitzar certes precisions. En primer terme, la simple invocació del principi d'igualtat per obtenir un mateix "tracte preferent" (que en aquest cas significa "discrecional", en allò que hipotèticament el Govern podria actuar no en contra de les normes, sinó més aviat sense una predeterminació concreta d'aquestes normes) és incompatible in terminis amb el principi d'igualtat. No hi ha dubte que, en aquest cas, s'ha aplicat l'ordenament jurídic vigent i s'han mantingut les exigències que en els punts que venim comentant (homologació de títols) imposa la normativa actual. Per tant, el raonament subjacent és el següent: si el Govern ha realitzat algunes excepcions a la normativa, les haurà de seguir realitzant en virtut del principi d'igualtat quan una altra persona ho sol·liciti. Però, aquesta posició contradiu l'essència mateixa del principi d'igualtat, no només perquè aquest es desenvolupa dins del marc de la legalitat, sinó també, perquè la seva excepció ("tracte preferent") només és possible quan estigui raonada i justificada.

En segon terme, el fet que en el nostre supòsit aquesta excepció no estigui justificada es deriva palesament de les actuacions judicials. D'una banda, el Govern es manifesta contrari a la petició en les instàncies judicials diverses i justifica tots els tràmits efectuats en relació amb aquesta qüestió; i, d'altra banda, tant la Batllia com el Tribunal Superior de Justícia insisteixen en què, d'acord amb el dret vigent, la petició no pot prosperar.

Aquest és el sentit que tenen les expressions del Tribunal Superior de Justícia en l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions quan assenyala que "l'eventual homologació acordada a altres professions liberals no li confereix cap dret per obtenir ell mateix l'homologació del seu propi diploma" (i que el demandant rep tan críticament). Efectivament, com que ens troben en el terreny de l'excepcionalitat, el principi d'igualtat, per la seva mateixa naturalesa, no pot funcionar en els termes en què el nostre ordenament constitucional el contempla.

Per aquest motiu, com que la prova esmentada no és rellevant per la decisió judicial, ha estat inadmesa de manera legítima i no podem considerar que s'hagi produït cap indefensió. Finalment, d'aquí es deriva l'absència de contingut constitucional de la demanda i la no procedència de la seva admissió. Així doncs, és procedent declarar que la demanda manca de contingut constitucional i que, en aplicació de les disposicions de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, hem d'inadmetre-la a tràmit.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2005-17-RE, interposat per la representació processal del Sr. Antoni March Nares, contra la sentència del 20 de desembre del 2004, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 6 de juny del 2005.

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

President

Vicepresident

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

Magistrat